Cu un sărut mai aproape de moarte

Când eram mic, nu suportam ticăitul ceasurilor. Şi asta nu pentru că sufeream cu nervii sau de insomnie, ci pentru că ceasul îmi amintea de existenţa timpului. Fiecare tic-tac se asocia pentru mine cu o bătaie în porţile morţii. Când mă culcam în pat şi în întuneric se mai vedea numai conturul ferestrei, ticăitul ceasului se asemăna cu zgomotul roţilor unui tren care mă duce spre moarte. Era atât de scurt un ticăit, dar era destul ca să mă cufunde într-o tristeţe doborâtoare, într-o tristeţe din care nu credeam că voi ieşi vreodată. Era îngrozitor să ştiu că eu nu voi putea întoarce înapoi timpul vieţii mele nici măcar cu un singur ticăit. Mă sfâşiam să simt cum dispare în nefiinţă pentru totdeauna şi irecuperabil sunetul acela monoton şi trist.

Acest sentiment îl retrăiam mai cu seamă seara, la culcare. Dar adevărata tristeţe şi singurătate mă copleşea în casele străine, chiar şi la bunica, unde mă adormea un ceas mare sovietic. Atunci mă gândeam ce deprimant ar fi să aud astfel de ceasuri toată ziua, dar totodată îmi dădeam seama că ele ticăie chiar şi atunci când eu nu le aud. Orice n-aş fi făcut şi oriunde nu m-aş fi dus, timpul trecea.

Singurul rost pe care îl mai vedeam era să urmăresc cât mai atent trecerea timpului, să o înregistrez, să o explic. A fost cea mai dureroasă ocupaţie din viaţa mea, dar n-a fost fără rost.

Am început să văd trecerea timpului în orice: în frunze care cad sau doar se mişca, în orice schimbare, în orice cuvânt sau gest care erau înghiţite imediat de trecut ca de un stol de piranii. Eu însumi rămâneam nemişcat şi neputincios în faţa trecutului care mă înghiţea încetul cu încetul.

Trecerea timpului se poate măsura cu orice. O măsurăm cu hainele din care creşteam, cu oamenii care mureau sau se căsătoreau. Nimic nu opreşte trecerea timpului. Şi cei îndrăgostiţi pot spune: iată, suntem cu o atingere mai aproape de moarte, suntem cu o îmbrăţişare, cu un sărut mai aproape de moarte.

Suntem întotdeauna mai aproape. De multe ori mă surprind asupra aceluiaşi gând în timpul Liturghiei, când preoţii şi diaconii îşi dau sărutul iertării şi al dragostei înainte de a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele lui Hristos. Atunci ei se cuprind şi, sărutându-se pe umăr, zic: „Hristos în mijlocul nostru”, iar celălalt răspunde: „Este şi va fi”.

Ce minunat! atunci sunt cu adevărat cu un sărut mai aproape de moarte, dar şi mai aproape de Viaţă. Pentru un singur lucru mă rog

atunci, că sărutul acesta să mă apropie anume de Viaţă şi nu de moarte.